

NEBESKÁ JAZDA

ODKAZ ATLANTÍDY

JURAJ HREŽO

NEBESKÁ JAZDA

ODKAZ ATLANTÍDY

JURAJ HREŽO

„Oft hope is born when all is forlorn.“
(Nádej sa často rodí, keď je všetko stratené.)

— J.R.R. Tolkien

*Ďakujem všetkým,
ktorí mi boli inšpiráciou
i tým,
ktorých pomoc mi pomohla vytvoriť
finálnu podobu knihy.*

Kapitola 1: Skaza

Leto sa pomaly blíži k svojmu vrcholu a denník ukazuje rok tisícdvestoštyridsaťšesť starého letopočtu.

Stojím na rozhľadni, úzkej vysokej kamennej veži, a pozorujem dianie na základni. Pevnosť, laboratórium ukryté uprostred nehostinnej púšte hlboko vo vnútrozemí starého kontinentu. Za nepreniknuteľnými, kovom vystuženými múrmi v nenápadnej, pyramíde podobnej stavbe tu finišuje výroba novej ničivej zbrane. Prototyp zariadenia koncentrujúceho slnečnú energiu pomocou sústavy kryštálov, smerovaných zosilňovačmi a nakoniec uvoľnenú vo forme lúča, energetického výboja schopného ničieť celé mestá. Mnohonásobne zväčšená verzia našich pušiek.

Po dokončení bude upevnená na bojový letúň, kde nahradí staré, síce ničivé, ale na dlhé veky krajinu zamorujúce bomby. Znalosti štiepenia ťažkých rádioaktívnych prvkov boli posledným odkazom stratenej civilizácie starších, náhodne objaveným v ruínach zabudnutého titanského mesta. Symbol moci národa, ktorý nakoniec roztavil i jeho posledné zbytky...

A teraz sa obávam, že rovnaký osud čaká našu ríšu. Atlantída, technologický klenot sveta, ríša siahajúca do mnohých jeho kútov... ríša, ktorá mala ísť príkladom... sa rúti do záhuby.

Sú tomu už roky, čo sa konflikt vyostril, nikto už neskúma pôvod... Zašlé zvitky píšú o rozdielnom prístupe k okolitej populácii ľudí... Jedna strana chcela napomáhať ich rozvoju, dohliadať, učiť, strážiť... druhá v nich videla potenciálnych robotníkov... tvory nižšej hodnoty... Kult svetla a kult temnoty, dve školy mágie, dve protichodné ideológie... Banalita rozdelila tisícročnú ríšu.

Možno je údelom civilizácii vznikať a zanikať... večný kolobeh času... možno sme sa mali poučiť z chýb starších a neprijať ich spráchnivené dedičstvo skazy...

Čoskoro ale bude po všetkom, po dokončení zbrane bude víťazstvo rýchle a zdruvujúce...

„Kde si toľko?!“ vytrhol ma z rozjímania nervózny vojak. Odetý v čiernej, kovom spevnenej šupinatej zbroji s energetickou puškou prevesenou cez rameno.

„Idem... idem...“ napravil som si kňazskú róbu, tmavú ako nočná obloha, so strieborným vyobrazením mesiaca na hrudi, a zišiel z rozhľadne smerom do podzemnej pyramídy...

Od posledného zápisu ubehlo dvanásť rokov. Desiatročie vojny zanechalo Atlantídu v troskách. Široké dláždené cesty i malé uličky, kde som ako dieťa behával pomedzi mramorové domy, sú zasypané sutinami. Centrálna časť mesta s dominujúcou stupňovitou pyramídou s kupolou na vrchu, rozsiahle siene sídla senátu, okolité chrámy zdobené sochami, honosný palác, knižnice plné neoceniteľných písomností, široké námestia s fontánami a skulptúrami zobrazujúcimi staré sily, ako aj sídla najbohatších obyvateľov ostrova, všetko je v ruinách. Obytné štvrte s vysokými štíhlymi stavbami poskytujúcimi domovy tisícom obyvateľov sa zmenili na masové hroby...

Pred jedenástimi rokmi bol dokončený chrám temnoty. Mal sa stať symbolom večnej moci, pýchou našej veľkoleposti. Teraz tu sedím na kameni, ktorý ešte nedávno býval stĺpom zdobiacim vrchnú svätyňu a hľadím na jeho zvyšky rozmetané do širokého okolia.

Od počiatkov ríše sme v chrámoch mali zdroje magickej energie kompenzujúce neustále slabnutie mágie vo svete. No teraz sú preč i tie. Našťastie rovnaký osud zastihol i chrám svetla.

Len o pár desiatok krokov ďalej stála moja vila. Dostal som ju, keď som sa stal veľkňazom temnoty. Trojpodlažný mramorový palác s plochou strechou a zelenou terasou, oblúkovú vstupnú bránu lemovali stĺpy. Za ňou sa nachádzalo malé nádvorie s fontánou, ako aj magický oltár. Interiér bol vyrobený z toho najlepšieho dreva, bohato zdobený, knižnica plná vzácných kníh. Pocita, ktorú som si veľmi neužil. Vlastne som si neužil žiadne z mojich privilégií. Väčšina kňazov ako i členov mojej gardy je mŕtva, palác i chrám v ruinách. Zdroj mágie násobiaci silu mojej duše je zničený...

Akoby toho nebolo dosť, pred dvoma rokmi nás navštívili bytosti z iného sveta. Strážcovia, tak sa nazývajú. Prišli nás varovať pred odvekým zlom, ktoré nás manipuluje a preniká do našich myslí v snahe skorumpovať samotnú podstatu zeme. Snažili sa zabrániť vojne... Božský bábkar bez svojej bábky.

Neveril som im, ale musel som uznať že ich technológie sú na úplne inej úrovni než naše. Už dlho sme sa zahrávali s myšlienkou, že niekde medzi hviezdami musia byť ďalšie planéty ako je tá naša... ďalšie obývané svety. Než odišli, povedali, že stále nechápeme podstatu tohto ani iných svetov. Vraj pozeráme do diaľky tam, kde sa tajomstvá ukrývajú v hĺbke...

Máme už len poslednú nádej. V tajnosti sa znovu pokúšame postaviť ničivú zbraň. V podzemí prebiehajú finálne úpravy a čoskoro ju budeme môcť použiť. Ešte stále však mám v hlave živé spomienky na základňu, v ktorej som slúžil.

Bol to deň, keď som sa znovu narodil...

Ako rádový kňaz dozerajúci na stavbu som práve odlietal podať hlásenie, keď noc zažiarila tisícom slnc. Prívelké množstvo energie spravilo kryštál nestabilným...

Nové stabilizátory by však niečomu takému mali predísť...

Mohutný tieň sa mihol zvädnutou trávou rozptýliac mi spomienky. Dvihnúc zrak som zbadal draka letiaceho okolo. Veľkňazná svetla sa ich pokúsila skrotiť a premeniť na zbraň. Tieto odveké stvorenia však evidentne skrývajú viac ako pevné šupiny a plamenný dych. Vymkli sa kontrole a teraz dopomáhajú skaze našej ríše. Posledná im padla za obeť naša nová geotermálna elektrárň. Stavba postavená na úpätí sopky produkovala energiu a teplo pre väčšinu ostrova. Bola to technologická pýcha našej, ešte jednotnej ríše. Ostala z nej vyhorená konštrukcia a množstvo potrubí roztrhaných smrťáciami dračiami pazúrmí. Železná kostra padlého titána.

× × ×

Nastala zima. Za nepreniknuteľnými kamennými hradbami obkolesujúcimi ostrov už nie je ani o čo bojovať. Rýchlopalné kanóny osadené na ich vrchoch už nemajú čo chrániť. Posledné zvyšky obyvateľstva decimuje chlad a hladomor. Ruinami Atlantídy sa šíri zápach tisícov mŕtvych, ozveny duší, ktoré ešte mali žiť. Štiplavý dym páliaci pľúca pôsobí ako balzam vždy, keď prekryje všetku tú skazu. Moju bohato zdobenú róbu nahradilo orichalkové brnenie a prilba s dýchacou maskou. Mágia upadla do zabudnutia, veľkolepé rituály i mocné kúzla ustúpili jednoduchým, ale účinným energetickým puškám.

Ničivá zbraň bola dokončená. Práve sme spustili nabíjanie. Nebyť jej jediným účelom absolútna deštrukcia, označil by som ju za umeleckú tvorbu. Životné dielo zvráteného sochára...

So záujmom som si prezeral konštrukciu projektu skrytého v nenápadnej mramorovej kupole opustenej svätyne. Srdce zbrane tvorili dve navzájom prepojené časti. Mohutné zariadenie z kovu a kryštálov slúžiace na zber i uskladnenie energie a samotný kanón usmerňujúci energetické výboje... Čoskoro ňou bude vybavený letúň...

Využitím starého magického rituálu sa mi podarilo okolo zbrane vytvoriť ochranný štít, mocnú bariéru. Práve na ňu teraz veľkňazná svetla sústreďí všetku svoju silu. Vojaci i kňazi bok po boku sústredene pália na našu nehmotnú hradbu. Každý jeden zásah na moment odhalí komplikovanú štruktúru energetickej siete, kým sa neškodne rozplynie. Bariéra však postupne slabne...

Neviem, či sa dokážeme udržať. Skôr či neskôr budeme musieť prejsť do protiútok, pokúsiť sa odraziť nápor, eliminovať veľkňaznú svetla... Bude mi ľúto ju zabiť. Je nádherná. Dlhé čierne vlasy, ktorých ofina jej padá do očí zelených ako smaragdy. Na hladkej bielej tváričke sa vynímajú plné, bozk žiadajúce pery, ktoré už ale nepoznajú úsmev. Štíhle vypracované telo má

chránené strieborným brnením dokonale lemujúcim jej kontúry a zvýrazňujúce pevné prsia.

Roky ju učili porozumeniu života, tlmili emócie, aby sa predišlo impulzívnemu konaniu, a trénovali v mágii i boji, utvárajúc z nej dokonalú strážkyňu rádu svetla... Teraz tu stojí vojnou poznačený bojovník s chladným pohľadom...

„Pane...“ prerušil mi myšlienky jeden z vojakov opatrným tichým hlasom, smutným hlasom.

Priniesli telo môjho posledného kapitána. Azaes, charizmatický muž plný optimizmu v akejkol'vek situácii. Ešte včera som počúval odhodlané povzbudzovanie ostatných, slová o nastávajúcom obrate priebehu vojny. Rozprával o túžbe odložiť zbrane, o tom, ako strávi život plavbou po mori, navštíviac každý svetadiel i ostrov... Nestrávi... Energetický výboj mu do hrude vypálil otvor široký ako hlava a utrhol ruku. Bolo ťažké prísť o ďalšieho dobrého človeka. Ostal som sám s hŕstkou posledných, brániacich zbraň, s ktorou už vlastne ani nie je čo zničiť. Ríša zanikla.

× × ×

Vychádza Slnko. Slaný morský vietor rozptýlil dym a odokryl pohľad neopísateľnej skazy. Trosky prekryté kúskami mäsa a kostí, cesty zaliate krvou. Polia sú obsiate nespočtom tiel. Rozkladajúce sa trupy sú navrhšené do obrovských pyramíd... groteskne zvrátený symbol ríše... Z pôvodných takmer stotisíc obyvateľov mesta ostal iba zlomok. Pompézni občania žijúci v prepychu, oblečení v jemných róbach zdobených všetkými farbami, vychutnávajúci si každý výdobytok vyspelej spoločnosti, sa zmenili na vychrnuté schránky bijúce sa o hnijúce zbytky potravy. Voda sfarbená do červena je nepitná, otrávená, toxická...

Už sa ani nepamätám, kedy som počul detský smiech alebo veselý spev... či iba zahliadol milý úsmev.

A my tu stále bojujeme, aj keď už dávno nie je o čo... Zabíjame, aby sme neboli zabití... Krutá hra vesmíru, na ktorú sa už nemohli pozerat ani strážcovia... Musí to skončiť.

× × ×

Slnko už vystúpilo vysoko na oblohu. Tiene noci haliace všetku tu spúšť ustúpili späť do ríše tmy. Hľadiac na okolitú krajinu som si spomenul na jednu zo starých legend. Rozprávala o bytostiach z iného sveta, bytostiach predstavujúcich čiru podstatu skazy a chaosu. Zlo zhmotnené do podoby slizkých

beztvarých entít putujúcich vesmírom, zanechávajúcich za sebou prázdnotu, v ktorej nesídli už ani len smrť...

„Kryštál v zbrani je takmer nabitý. Pulzuje, akoby to bolo samotné srdce Slnka,“ dobehol ku mne jeden z kňazov. Muž ledva dospelý a už mu tvár hzdila nepekná jazva. Učenec vymenil dávne zvitky za zbraň.

„Ďakujem ti, hneď sa na to pozriem...“ odvetil som stále zahĺbený do myšlienok.

Už len pár okamihov a bude po všetkom. Ostáva len vydržať. Na čelo úto-ku sa dnes postavila samotná veľkňazná. Napriek všetkému stála odhodlane, brnenie sa jej lesklo v poludňajšej žiare, zlatý symbol Slnka však z toľkej krvi nabral červený odtieň. Ako jediná nemala v ruke zbraň. Aj keď oslabené, jej magické schopnosti boli jedinečné.

Pamätám si, keď som ju zazrel prvýkrát. Bolo to počas sviatku nového roku. Práve jej sa ušla tá pocta odnieť na hlavný oltár misku s ovocím, symbol blahobytu do ďalšieho roku. Odetá len v priesvitnej róbe a kňazskej čiapke prešla celým námestím vlniac sa ako svetlo mesiaca na morskej hladine, na jemnej tvári sa jej zračil spokojný výraz plný hrdosti... a teraz tu stála v skr-vavenenej zbroji, smutne hľadiac na ruiny ostrova. V jej očiach som zahliadol odpor. Ale nebol to odpor k nám, skôr k situácii, k vojne.

Z toľkého vyčerpania sa už zrejme prejavoval stav pomätenosti, myslou mi preblysla myšlienka iná ako všetky doposiaľ. Už som nechcel stavať ríšu z prachu a popola za pomoci mŕtvych obyvateľov... absurdná predstava hod-ná blázna, a aj napriek tomu sme speli práve k tomu...

Už nie. Neznámy impulz všetko zmenil. Rozhodol som sa tajne vyslať posla...

Vybral som svojho dlhoročného priateľa. Asi posledného, ktorý mi ostal. Spolu sme sa pridali ku kultu temnoty, spolu sme slúžili pri výrobe prototypu ničivej zbrane. Našťastie, niekoľko mesiacov pred incidentom bol prevelený späť na Atlantídu. Muž v mojom veku, trochu nižší, priateľský pohľad, ranená duša... Nechal som mu len meč a mierový symbol. Zlatá žrd' s bielou zástavou so symbolom Atlantídy. Správu som zapečatil a vložil mu ju do rúk. Vojak na mňa ešte raz pozrel, otočil sa a odišiel. V jeho očiach mu prebleskla iskierka nádeje. Nato zdvihol bielu diplomatickú štandardu, ktorá už vlastne ani ne-bola biela, celá bola od hlíny a od krvi, zmrzačená rovnako ako všetky ostatné symboly našej ríše, vysoko nad hlavu a vzpriamene vykročil.

„Veľa šťastia, priateľu,“ zaželel som mu ešte naposledy skôr, než sa stratil v podzemnej chodbe ústiacej ďaleko od oblasti bojov. Bolo potrebné, aby sa vyhol ostatným vojakom, nechcel som im dávať zbytočné nádeje, keď ja sám som tomu veľmi neveril. Nemal som ani tušenia, ako veľkňazná zareaguje. Ostávalo mi len čakať.

Mal som pocit, akoby sa čas zastavil, minúty plynuli ako hodiny. Potemne-
ná myseľ vytvárala kreácie všakovakých bizarností, no keď sa asi po polhodine
zjavil posol s novou správou, rozjasnila sa. Text bol stručný, no stačil na to, aby
sa mi na strhanej tvári zjavil úškrn podobný úsmevu. Bolo tam: „Súhlasím so
stretnutím.“

Okamžite som vybral troch najvyšších dôstojníkov a chodbami sme vykro-
čili na miesto stretnutia. Napredujúc podzemím sme vnímali ozveny boja. Na
niektorých miestach zo zeme presakovala krv. Bolestné výkriky zhora tu zneli
akoby prichádzali z najtemnejších častípodsvetia. Utreľ som si z líca kvap-
ku krvi a pridol do kroku. Po chvíli sme pred sebou uvideli svetlo. Z tunela
sme vyšli na malej vyvýšenine, kúsok od ruín veľkej pyramídy, niekoľko sto
krokov od bojiska. Prekročil som zvyšok sochy delfína, ktorému prasklina na
hlave dodávala smutný pohľad. Stával na vrchole pyramídy pred vstupom do
hlavnej kupoly. Išlo o súsošie dvoch delfínov osadené na bohato zdobených
stĺpoch. Párik zachytený vo večnom okamihu šťastia a radosti. Teraz tu ležal
sám, zjazvený, bez chvosta a s prelomeným trupom, smutne hľadajúc svoju
družku pochovanú pod zvyškami ríše v nenávratne.

Veľkňazná a zopár jej mužov už na nás čakali. Bol to zvláštny pocit. Roky
sme sa snažili jeden druhého poraziť, zabiť, a teraz stála pár krokov odo mňa
pripravená jednať o ukončení bojov. Jej tvár bola nečitateľná, no postoj uvoľ-
nený. Mal som pocit, že verí...

„Je mi ctou, Pani svetla, som rád, že ste ochotná rokovať,“ ozval som sa
a jemne sa uklonil, ako to bývalo zvykom.

„Podobne, nečakaná, ale vítaná situácia,“ poznamenala kňazná opatrne, ale
na tvári sa jej zjavil náznak úsmevu a oči ukryté pod strapatými vlasmi odrá-
žali niečo... niečo svetlé. Zblízka si prehliadajúc jej zbroj, bohaté ornamentál-
ne zdobenie i nádherné telo, som naberal pocit, že nehľadím na brnenie ur-
čené k boju, ale výtvar sochára snívajúceho o dokonalej kráse. Nemohol som
sa nechať uniesť. bola rovnako smrtiaca ako nádherná... a stále... nepriateľ.

„Myslím, že sa obaja zhodneme, že Atlantída zažila viac než dosť smrti
a skazy... že je načase ukončiť to skôr... skôr...“ hľadal som slová, mierne
nervózne zo stretnutia.

„Skôr než z tisícročnej ríše ostanú iba smutné spomienky...“ doplnila ma
veľkňazná prezerajúc si ruiny.

„Musíme...“ pokračoval som, keď som zaregistroval záblesk.

Nádejný okamih sa rozplynul, stratil v bezodnej priepasti času, ako jeden
z kňazniných mužov padol k zemi s tvárou zmenenou na beztvárú dymiacu
hmotu.

Pri letúni spolu zakotvenom spolu havarovanom kúsok od nás sa mihol
tieň. Reflexívne som vytasil meč, symbolickú relikviu moci, ktorej som sa stá-

le nedokázal zbaviť a spolu s jedným z kňazniných vojakov som sa rozbehol k stroju. Útočníkova slnečná zbraň ešte nebola dobitá a tak nebol problém ho zneškodniť. Jeho posledné slová ma však zarazili.

„Strážcovia mali pravdu! Zmrzali ste našu ríšu...“ bolo všetko, čo stíhol vykriknúť, kým mu čepeľ meča nepresekla hrdlo.

Zarazilo ma, že jeho uniforma nepatrila ani jednej z bojujúcich strán. Nemal na sebe brneniečierne ako nočná obloha ani žiarivú zbroj armád svetla.

„Tretia frakcia...“ utrúsil vojak, obzerajúc si bezhlavé telo.

„Tretia?“ prehovorila kňazná pristúpiac k telu.: „Akoby nebolo dosť smrti a skazy...“ dodala znechutene.

A mala pravdu. Konečne bola aspoň hypotetická možnosť ukončiť nezmyselnú vojnu, no niekto v úzadí mal iné plány...

Najviac ma na tom znepokojovalo, že postava v úzadí vedela o našom stretnutí. Nemohla to byť náhoda. Lovil som v pamäti, hľadajúc niekoho... hrozbu s potenciálom získať si ľudí. Zároveň som predpokladal, že útok pravdepodobne nebol ojedinelým pokusom...

Neviem, či to boli sily vesmíru, alebo dávno zabudnuté bytosti z legend, slovo irónia však dokázali priam zhmotniť.

Pozrel som na kňaznú, strnulým pohľadom hľadiacu na ruiny chrámu temnoty i malú svätyňu pri nej, na bojisko zvýraznenékolabujúcim štítom, blikačím ako umierajúca hviezda, a zbadal skupinu ľudí, znenazdajky sa vynoriacich uprostred boja. Bolo ich podstatne viac ako mojich i kňazniných mužov dokopy... Nastal chaos. Záhadní útočníci sa rýchlo prebýjali smerom k štítu.

Pokus o vyslanie signálu na spojenie síl proti novej hrozbe však už pôsobil iba ako ďalší zo žartov osudu. Plamienok nádeje v mojej duši pohasol skôr než stíhol osvetliť temné zákutia.

Obrana ničivej zbrane bola prekonaná. Na moment som zavrel oči, predstaviac si zbraň namierenú priamo na nás, záblesk svetla, ktorý nás zasiahne a spáli na popol, predstavil som si ako náš tajomný nepriateľ víťazne kráča ulicami... ale stalo sa niečo... niečo iné...

Ako náreky i výstrely postupne utíchali, ozvalo sa tlmené tupé zadunenie a v šikmej mramorovej stene sa zjavila široká trhlina, z ktorej začala pulzovať sálajúca oslepujúca žiara. Rezonujúce záchvevy energie znamenali len jedinú, neznámy protivník zničil stabilizátory v zbrani a kryštál sa stával nestabilným...

Hlavou sa mi prehnali spomienky... Obrazy vryté do pamäte ako čepele meča... Koniec roku tisícvestoštyridsaťšesť. Mladý kňaz vstupuje do lietajúcej lode. Na jedno sedadlo pokladá zvitok so správou, na druhé si sadá. Dotykom dlane na ovládacom paneli zapína motor, tak ako to robil už mnoho ráz. Podlhovastá loď oblých tvarov s krátkymi krídlami z ľahučkého tmavého

kovu sa zatrasie a dvihne kúsok od zeme. Kňaz cez široké okno sleduje nočnú oblohu a nastavuje kurz, prechádza zrakom po desiatkach svetiel blikajúcich živou základňou. Rukou sa chytá riadiacej páky a letuň sa pohýna, nehlučne naberá rýchlosť. Svetlá sa rýchlo vzdávajú.

Čas zrazu akoby na okamih zaváhal a ozval sa nehlučný záblesk. Tupý výbuch otrasie samotnou podstatou sveta, nasledovaný ohnivým zábleskom šíriacim sa všetkými smermi. Noc sa zmení na deň. Prístroje zamerajú tlakovú vlnu, letuň sa otrasie, na display sa zjavujú upozornenia... Našťastie už je dosť ďaleko a mladý kňaz prežije... Bohovia stoja pri ňom...

Hliadky na druhý deň oznamujú nález krátera. Výbuch pretavil piesok na sklo...

„Rýchlo preč, o chvíľu to celé vybuchne!“ zvolal som vytrhnutý zo spomienok a začal sa obzerať dookola. „Skúsme ujsť letuňom. Možno ešte poletí...“ dodal som zamračene. Mysel' mi horela, skúmal som alternatívy a spýtavo hľadel na kňaznú. Netušil som, ako zareaguje, čo spraví, čo povie... Prikývla.

Rozbehol som sa k stroju a ostatní ma nasledovali. Vbehnúc do riadiacej kabíny som sa hodil do kresla, aktivoval palubný počítač, chopil sa riadenia a prosil Bohov o pomoc. Motory sa zachveli a plynulo naskočili.

So spokojným výdychom som sa obzrel na kňaznú sadajúcu si vedľa mňa. Výraz mala odmeraný, prázdny ako kniha bez strán... Útrobami mi prešiel záchvev ľútosti.

„Naskočilo to, poletíme!“ skríkol som, niekde vnútri dúfajúc v koniec tejto tragikomédie. Loď sa zatriasla a nehlučne dvihla kúsok nad zem. V kňaznej naučenom neutrálnom výrazne sa mihla iskra svetla. Svetla, ktoré ju učilo láske k životu, tvoreniu, opatere a harmónii... svetlo, ktoré som sa ešte včera snažil navždy uhasiť...

Tupý výbuch zaznel krajinou zaduniac ako posledný úder umierajúceho srdca a v hlave sa mi opäť zjavila dávna spomienka.

Vedel som, čo bude nasledovať, no i tak som pomaly otočil hlavu. Obzor halila oslepujúca žiara rýchlo pohlcujúca ostrov...

„Nestihneme to...“ zvolal v panike jeden z mojich mužov uprene sledujúc výbuch. Tvárou mu prešla séria emócií... Strach, zúfalstvo, hnev, smútok, beznádej, rezignovanosť... pokoj...

Usmial som sa predstaviac si božské hľadisko niekde ďaleko mimo náš svet...

Ničivá energia bola už takmer pri nás. Dľaň skazy sa chystala zovrieť i drobnú loď opatrne sa dvíhajúcu od zeme...

Neznámy impulz ma obrátil na kňaznú. Pozreli sme jeden na druhého, čítali v hĺbke odhalenej duše. Na hladkej nehybnej tvári sa v lesklých smaragdových očiach zračil žiaľ, sklamanie, nádej trieštiaca sa na tisíc malých úlomkov...

Na úder srdca sme zdieľali pocity jeden druhého... Potom sa sny vyparili spolu s nádejou, ríšou, letúňom i jeho posádkou.

× × × × ×

Kapitola 2: Nový začiatok

Otvoriac oči som pomaly zaostroval na malé modrasté svetlo žiariace nad mojou hlavou. Obraz sa rozjasňoval, no myšlienky ostávali chaotické. Množstvo nesúrodých vnemov a pocitov... Nevedel som, čo sa deje ani kde som. Nevedel som, či ubehol jeden úder srdca alebo celá večnosť. Moja pamäť bola zahmlená ako horská dolina za skorého rána... Nespomínal som si na nič. „Som Mŕtvy? Som v inom svete?“ Opakoval som si v duchu apootočiac hlavu sa snažil rozoznať okolie.

Ležal som vo veľkej sieni. Steny boli sivé s jemným modrým nádychom a matným leskom a hladké, akoby ich vytesali z jediného kusu ľadu. V miestnosti boli rozostavené technologicky vyspelé prístroje, ktorých účel som nevedel zaradiť. V jednom kúte boli vysoké valcovité nádoby s priehľadnou kvapalinou a v strede počítačový riadiaci pult. Na ňom jemne žiarila sklenená tabuľa plná mne neznámych obrazcov a symbolov.

Vpravo odo mňa sa nachádzalo okrúhle okno a za ním nekonečná tma, skrz ktorú sa mihali tisíce bielych svetiel rozmazávajúcich sa na šmuhy.

Hypnotizujúci výhľad menil moje nesúrodé myšlienky o svete mŕtvych na presvedčenie. Hľadel som na miesto, kde sa tvorí čas a priestor... Energia prúdiaca ničotou, základný kameň vesmíru a všetkého v ňom...

Uvoľnil som všetky myšlienky a ponoriac sa do tejto malebnej prázdnoty som sa pokúsil vzlietnuť. Stať sa súčasťou tohto nekonečna... Nič sa nestalo. Snažiac sa ešte viac mi zrazu vyletela ruka. Koža, svaly, kosti... astrálne telo som si predstavoval inak... Pohol som nohami... hlavou... všetko bolo ako predtým.

Podvihol som sa a začal si prezerat okolie. Pohľad mi spočinul na ženskom tele ležiacom opodiaľ na elektronickom lôžku, vyrastajúcom priamo zo steny, opatrenom rôznymi zariadeniami. Hrudou jej prechádzal modrý pás svetla žiariaci z prístroja nad ňou.

Oči mala zavreté a pomaly dýchala. Pamäťou mi zrazu preblysko niekoľko obrazov. Ona, pomaly sa nesúc širokou ulicou s misou ovocia... pohľad na dymiace ruiny, stála tam v pevnej zbroji... Jej oči... iskrivé smaragdové oči... Prelínajúce obrazy sa zrazu zmenili na chaos. Záplava miest, ľudí... pocitov... bolesti... ohňa...

Trhla sa a otvorila oči, akoby vnímala môj pohľad. Hľadela niekam do hĺbok duše a dych sa jej prudko zrýchlil.

Vedel som, že ju poznám, no netušil som, či je spojenec alebo nepriateľ...

„Rád vidím, že ste v poriadku,“ ozvalo sa mi za chrbtom a moje myšlienky sa razom rozplynuli. Ten hlas bol zvláštny, prázdny... neľudský... ale ne-

vzbudzoval vo mne strach. Znel dobrotivo a pokojne. Pozrel som sa smerom, odkiaľ znel, a uvidel malú postavu blížiti sa k nám. Bola nízka, mala svetlú šedú pleť a veľké čierne oči bez zreničiek. Jej hlava bola v porovnaní s telom neprimerane veľká a chybal jej nos i uši, končatiny zasa neprimerane tenké. Nebol to človek, no ten obraz mi nebol nový.

„Kto ste? Čo sa stalo?“ dostal som zo seba, vnímajúc vlastný hlas ako ozvenu odrážajúcu sa od stien jaskyne.

„Sme strážcovia svetov... práve sme na ceste k vám domov.“

„Domov? Kde to sme?“ pýtal som sa zmätene, snažiac sa nájsť rád vo všetkom tom chaose, a opatrne sa posadil.

„Pozorne ma počúvajte,“ pokračovala šedastá bytosť: „Rozpoviem vám celý váš príbeh... Všetko začalo v ríši zvanej Atlantída...“

Trvalo hodnú chvíľu, kým som sa postupne začal rozpomätať na detaily a obrazy sa mi spojili so zvukmi... s pocitmi... s časom...

„Ale prečo ste zachránili práve nás, v Atlantíde boli tisíce iných ľudí! Dobrých ľudí!“ prerušila rozprávanie kňazná, zmätená rovnako ako ja, tesne po popise skazy ríše.

„Ešte mnoho tajomstiev vesmíru je stále ďaleko mimo vaše schopnosti chápať a vidieť. Všetko však má svoje dôvody,“ odvetil strážca, prechádzajúc pohľadom po kňaznej.

„Takže predsa len sme boli mŕtvi... Čo s nami teraz bude?“ pokračovala s pohľadom mátaným množstvom ťaživých obrazcov derúcich sa na povrch v jednom momente.

„Najprv by ste mali vedieť...“ začal strážca pomalším hlasom, „že vaše telá tu ležali viac ako šesťtisíc pozemských rokov... Situácia...“

„Šesťtisíc rokov?!“ skočil som mu do reči: „Ale prečo ste naše duše nenechali v pokoji odpočívať? Načo nás potrebujete?“

„Nemáme potreby... spravujeme, čo nám je dané... Vaša zem vás potrebuje... Raz sa vám to skoro podarilo, teraz dostávate druhú šancu. Ľuďom bude opäť daná šanca zjednotiť sa. Dostať sa ďalej... Ale predtým musí byť mnoho vykonané.“

„To už ale nie je náš svet... ten zanikol pred...“ ozvala sa chladne kňazná rezignovaným hlasom, zmätok však postupne nahrádzala naučená stoickosť.

„Vaše duše sú silné, chápete mnoho vecí, na ktoré váš druh už dávno zabudol, ste schopní bojovníci a velitelia... a my zabezpečíme, aby ste boli vždy krok pred ľuďmi...“ pokračoval.

„Ona má pravdu... to už nie je náš svet...“ zopakoval som. Nič z toho, čo nám bolo známe, už neexistovalo. Nemali sme predstavu o tom, ako vyzerá ľudstvo, aké panujú pomery, ako vyzerá samotná planéta...

„Vždy to bol a vždy aj bude váš svet, čas nehrá rolu, je to len jedna z premených, na ktorú sa viažete. Dávame Vám šancu dotiahnuť do konca to, v čom ste zlyhali,“ nedal sa odbiť strážca.

Nech bol môj vzdor voči situácii akýkoľvek, strážca mal pravdu. Logika jeho slov sa nedala poprieť. Pozrel som spýtavo na kňažnú v snahe vydedukovať jej postoj. Zahľadela sa mi do očí, no mlčala. Po pár úderoch srdca nakoniec prikývla.

„Dobre,“ odvetil som rezignovane.

Strážca sa bez slova obrátil a opustil sieň dverami nehlučne sa zasúvajúci mi do stien.

„Zabralo iba šesť milénií, kým sme dospeli k spolupráci...“ snažil som sa odľahčiť situáciu a pokúsil sa o úsmev.

Výraz na kňažnинеj tvári sa ale nezmenil. Odvrátila sa a zahľadela smerom cez okno.

„To ešte neznamená, že sme si blízki,“ dodala chladne, stále pozorujúc hviezdy mihajúce sa za oknom.

Nevediac ako reagovať i ja som sa zahľadel na vesmírne divadlo.

„Máte iba jeden druhého...“ vyrušil nás po chvíli pokojný hlas. „Vaša spolupráca by bola omnoho komplikovanejšia, ak by ste sa nezblížili,“ pokračoval strážca stojaci vo dverách.

Vrátil sa v sprievode dvoch ďalších nesúcich levitujúce nosidlá prikryté plátnom.

„Strávili sme život bojom jeden proti druhému, vídali sa na obrátených stranách barikád... snažili sa navzájom pozabíjať...“ ozval som sa a vstal z lôžka.

„Nemôžete očakávať, že po tom, čo nás umiestnite nevedno kam, sa z nás zrazu stanú...“ pripojila sa kňažná, „priatelia bojujúci bok po boku proti neznámemu protivníkovi...“ oponovala, udržujúc chladný tón, snažiac sa nepozerať mojim smerom.

„Život strávený bojom je minulosť, moment v prítomnosti, keď ste sa pokúsili nastoliť mier, bol dôležitý, a teraz Vám ponúkame budúcnosť, ktorá vám bola odopretá...“

Mlčali sme, počúvajúc rečenie strážcu. Jeho slova boli racionálne a logické, no emócie fungovali inak. Vždy, keď sa nám s kňažnou pohľady náhodou stretli, odvrátili sme sa... Nakoniec sme však prestali oponovať a povzdychnúc si podišli k strážcovi.

Strážca uznanlivo prikývol, stiahol z nosidiel ľahučkú bielu plachtu a znovu sa na nás obrátil.

„Nemôžeme vám objasniť podstatu vecí, zblížiť vás... Ani len pomôcť pochopiť či umožniť postup vašim dušiam,“ začal, „môžeme však pomôcť vašim

telám,“ pokračoval a ukázal na nosidlá vznášajúce sa vo vzduchu. „Vylepšili sme vám myseľ, aby ste sa vo svete nestratili a...“ odmlčal sa na chvíľu strážca,„tu sú predmety syntetizované tak, aby kombinovali vzhľad patriacivášmu svetu, a naše technické schopnosti.“

Zrak mi najprv padol na meč lesknúci sa v svetle lúčov. Bol nádherný. Čepel dokonale hladká, bez jediného kazu, s odrazom ako slnkom nasvietený kryštál a zvláštnymi znakmi, písmom... neznámym, no nabitým energiou, pokrývajúcim jej vrchnú polovicu.

Rukoväť bola čierna, obľá, vhodná na držanie jednou i oboma rukami a obťahnutá materiálom pripomínajúcim kožu zliatu s kovom. Z jednej strany mala úzky kruhový chránič ruky a na konci malý zlatý pásik.

Neodolal som a vzal ho do ruky, ucítiac úžasnú ľahkosť meča. Pociť, ako by som držal kus morom vysušeného dreva. Zbraň však bola ostrá a pevná, bezchybne vyvážená, svištiac režuca vzduch. Dokonale sadla do dlane a stala sa predĺžením mojej ruky. Ešte pár úderov srdca som si vychutnal ukážku zbrojárskej techniky strážcov a opatrne som ho položil naspäť sa zahľadieť na ďalší predmet.

Bola to celokovová tenká plátová vesta chrániaca trup. Napriek zjavnej pevnosti bola rovnako ľahká ako meč. Jej farbou bola farba nočnej oblohy, takmer čierna, no s jemným nádychom modrej a okrajmi lemovanými zlatom. Na hrudi žiarila, zboku vyobrazená mierne vystúpená podobizeň vztyčeného zlatého draka s rozťahnutými krídlami. Nádherné prepracované zobrazenie, jemné kontúry ukazovali každý záhyb a detail. Hodnú chvíľu som skúmal jednotlivé časti, tu a tam sa dotknúc chladného kovu. Precízne tvarované pláty boli pospájané tak precízne, že zbroj pôsobila ako odliatok.

Vedľa nej boli uložené aj opevnené čížmy a rukavice a taktiež plátenné oblečenie, nohavice, košeľa a plášť. Teda vyzerali ako plátenné, no materiál bol neuveriteľne pevný. Podobný ako plachta, ktorou to bolo prikryté. Celá súprava farebne ladila s brnením.

Na chvíľu zabudnúc na všetko naokolo som sa postupne vystrojil, vnímajúc každú časť výbavy, a znovu si obzeral každý detail... Bolo to perfektné.

Vtedy som pozrel na kňažnú práve si pripínajúcu vestu. Mýlil som sa. To bolo perfektné. Na jasne bielom oblečení mala nasadené brnenie rovnaké ako ja, až na farbu, ktorá bola nádherné striebřistá, jasná a čistá ako odraz hviezd na hladine... a obrysy. Brnenie presne kopírovalo každú jej krivku. Stála tam ako nahá skamenená bytosť zo sveta za svetom...

„Výborne, ste pripravení,“ poznamenal náš hosťiteľ po tom, čo sme sa obaja zaodeli do svojej novej výbavy.

Takmer sa mi na tvári zjavil úsmev, no spomienka na to, že nič, čo som poznal... čo som mal rád už neexistuje, ma zmrazila a v duši som ucítil chlad.

Vtedy strážca podišiel bližšie a pokračoval:

„Odteraz ste Nebeskí jazdci, vyslanci vesmíru. Vaša minulosť spolu s vašimi menami, skutkami, pohnútkami i cieľmi je stratená v nenávratne, toto je váš nový život... Vašou úlohou je chrániť integritu vývoja planéty a zabrániť dávnej hrozbe...“

„Vývoja? To slovo nedáva zmysel...“ prerušila ho kňažná, evidentne nespojkná so všetkými tými tajnosťami.

„Hrozbe?“ pripojil som sa rovnako zaskočený.

„Až príde čas, vaša cesta vás zavedie za hranice vnímaného a všetko sa objasní... Viac vám k tomu povedať nemôžeme... Viazu nás prísne pravidlá... a teraz späť k vašej úlohe...“ pokračoval strážca, vykročiac k centrálnemu počítaču: „V energii zeme je narušenie rovnováhy... Presný popis situácie nie je známy ani nám, ale vieme, že niekto... alebo niečo sa pokúša oživiť dávne zlo, démona... bytosť uväznenú mimo tento svet z vážneho dôvodu. Vy tomu musíte zabrániť...“

„To je dosť málo detailov...“ prehovoril som.

„Viac vám toho momentálne povedať nemôžeme... Pošleme vás do krajiny zvanej Egypt, bude na vás oboznámiť sa so situáciou, lokalizovať problém a vyriešiť ho...“

„Ale...“ prerušila ho kňažná, no strážca pokračoval.

„Ako býva u vás zvykom, želim vám veľa šťastia a dúfam, že sa ešte stretne.“

Skôr, než sme stihli reagovať, sa šedá bytosť dotkla riadiaceho pultu a niečo aktivovala. Obklopila nás jasná modrastá žiara a svet sa rozplynul...

Ako sa žiara rozplývala, začal som rozoznávať okolitú krajinu. Vzduch bol horúci a ťažký, páliť na koži, pod nohami sa mi drobil jemný piesok, do uší mi doliehal zvuk tečúcej vody.

Obzrel som sa. Z jednej strany rieka plná života, bujná zeleň, a z druhej nekonečná vyprahnutá púšť kam len oko dohliadne. A kdesi v diaľke, v smere toku rieky, som rozoznával teplom rozmazaný obrys mestečka. Skôr osady...

„Myslíš, že strážcovia mali pravdu?“ prerušila ticho kňažná.

„V čom?“ obrátil som sa na ňu.

„Neviem... vo všetkom... predstava, že sme ostali sami, je zvláštna...“

„Mali pravdu v tom, že máme jeden druhého...“

„Nič o tebe neviem... okrem toho, že ešte nedávno si sa ma snažil zabiť...“

„Nebolo to osobné...“

„Vojna nikdy nie je osobná... Je to len smrť pre záujmy iných...“

„Veď sme už ani nevedeli, prečo bojujeme...“

„Možno je načase začať žiť pre prítomnosť...“ pokračovala zamyslene kňažná.

„Pokúsime sa splniť úlohu a potom... potom sa uvidí...“

„Ak sa dovtedy navzájom nepozabíjame,“ odvetila chladne, no kútik úst sa jej podvihol v úškrne.

„Ak áno, o šesťtisíc rokov sa stretneme zas...“ dodal som s úsmevom, na čo sa konečne usmiala aj kňažná.

Opatrný úsmev, no úprimný. V tej chvíli akoby som uzrel úplne inú osobu. Nepreniknuteľný emočný štít bol preč a pod ním sa zjavila osoba, krehká a zraniteľná, úprimná a láskavá, živá...

Ešte chvíľu sme si obzerali okolie a vybrali sa k osade rozpálenou krajinou. Bola to pre mňa nová časť sveta, v ktorej som ešte nebol. Vnímajúc jej esenciu som vzal do dlane piesok a pomaly ho presýpal na zem. Jemná a príjemne hrejivá spomienka na pradávnu minulosť...

Obrysy obydli sa stávali čoraz jasnejšími a tu a tam bolo možné uzrieť i pohyb. Zhodli sme sa, že sa budeme prezentovať ako cestovatelia prechádzajúci krajinou.

Keď sme dorazili do cieľa a zo skupinky obrysov sa vyklula rybárska osada, Slnko už bolo priamo nad nami. Tichá a pokojná rybárska usadlosť pozostávala z nízkych hranatých hlinených domčekov s obdĺžnikovými oknami. Prešli sme pomedzi niekoľkých obyvateľov, zvedavo si nás prezerajúcich, a namierili si to k hostincu, miestu, kde najlepšie získať informácie. Minuli sme i malé trhovisko ponúkajúce všetko od rýb a ovocia až po tkané koberce. Predajcovia sa prekrikovali jeden cez druhého chrliac zo seba ponuky a kupujúci viedli živé debaty o kvalite tovaru.

Hostinec bol väčší než okolité budovy, takmer plný. Ľudia jedli, popíjali a zabávali sa, no nikto z nich nevedel nič o tajomnom zle. Na ich tvárach to vyvolalo skôr pobavené úsmevy než obavy. A akoby toho nebolo dosť, ozval sa pocit hladu a medzi našou výbavou chýbalo akékoľvek platidlo. Keď neuspelo ani dobré slovo, prosíkanie a vábivé úsmevy, vrátili sme sa na trhovisko.

Tam na moje prekvapenie kňažnáv jednom zo stánkov nenápadne uchmatla pomerne veľkú rybu, a tak sme sa radšej vytratili a usadili sa v prístave.

Od zhovorčivej skupinky obchodníkov meniacich tovar za ryby sme sa dozvedeli, že tri dni plavby od osady leží Hierakonpolis, mesto sokolieho boha Hora, najväčšie v provincii...

Ani sme sa nenazdali a Slnko postupne zapadlo za obzor, prenechajúc krajinu vláde noci. Vzduch sa ochladil, rybári i obchodníci zaliezli do hostinca a my sme sa rozložili pri jeho zadnej stene, uložení medzi vrecami s obilím...